

KAMARÁD

ŠMIDINGEROVA KNIHOVNA STRAKONICE
ODDĚLENÍ PRO DĚTI

ČASOPIS PRO DĚTI I JEJICH RODIČE

Nuda s bráškou

Mít bráchu je strašná nuda,
to snad radši křečka.
Na tohle mám jasný názor,
bez debat – a tečka!

Agátka má malou želvu,
má mít koho ráda,
Nela z béčka – loskutáka,
mít bráchu je zrada!

Nechce si hrát na princeznu,
jenom na rytíře.
To je přece jasnej podraz,
já chci radši zvíře!

Bílou myšku nebo morče,
to by byla paráda.
Místo mě chce brácha kolo,
ať mi vleze na záda!

Rodiče mi nerozumí,
možná nejsou praví.
Mít bráchu je prostě horor,
zničí mi to zdraví!

Z knihy Borise Pralovského „Nic pro slabochy“

Najdete v knihovně ...

Olivie, 1. září

Jmenuji se Olívie Krásná a tohle je můj deník. Dala mi ho mamka. Musíme ho s bráchou psát, protože to mamce doporučila naše paní psycholožka. Prý nám to pomůže se líp soustředit. Oliver – to je brácha – myslí, že je to kravina, ale já chci mamku potěšit, tak si ho vést budu.

Olivie, 3. září

Oliver si ten deník ještě nevede, koukala jsem do toho sešitu, co nám dala mamka, a má ho prázdněj. Brácha je o deset minut starší, ale chová se jako mimino.

Oliver, 4. Září

Ahoj, jsem Oliver a tuhle krávovinu si musím vést, protože si naši myslí, že se ségrou nejsme normální. Je to celkem voprúz, protože pořád chodíme k psychoušce a ta se mě pořád na něco ptá. Prej máme ADHD, což je asi to samý, jako bejt nějakej vadnej. Je to naprosto šílený. Jsem už třeták a

vůbec se mi to nelíbí, ale ségra – vzorňačka bonzačka – to píše, tak já musím taky. Chtějí, abych psal každou blbost, co se mi stane, ale to teda ne. Bonzségra někam ten svůj sešit schovala, ale až ho najdu tak jí tam vobtisknu svůj holej zadek.

Olivia, 4. Září

Oliver je hnusný prase! Chce mi sem otisknout svůj holý zadek, přečetla jsem si to u měj v deníku, nechal ho válet na stole. A chce najít tenhle můj. Ale to teda ne. To se přece nedělá číst cizí deník! To se kecne! Brácha pořád nadává, že žaluju, ale on dělá děsný věci, tak ať se nediví.

Olivia, 7. září

Dneska je neděle a celý den se nic nedělo. Zítra jdeme k holiči. Těším se. Mamka mi totiž dovolila, že mi může kadeřnice udělat jeden blondětej proužek, abych byla krásná na narozky. Oliver jde taky. Je naštvanej. Holiče nesnáší. A do deníku si píše pořád samý blbosti. Zas to nechal na stole.

Oliver, 8. září

Vypadám jak naprostej kretén. Mamka mě vzala se ségrou k holiči. Ségra pištěla nadšením, když z ní udělali bloncku. Je pitomá, vypadá jak Měchotka (učitelka). Já to nechtěl, ale mamka řekla holičce, aby se toho nebála. A ta se nebála a jsem skoro dohola. Ségra se smála. Řeknu Kryštofovi, že se nemeje. Ségra ho totiž miluje. Mamka viděla, že to přepískla, a chtěla mě uplatit zmrzlinou. Nechci zmrzlinu. Chci paruku a novou ségru!

Olivia, 8. Září

Vypadám jako princezna! Mám jeden světlý proužek a je to

nádherné. Holky budou čumět. A Kryštof taky! Brácha vypadá jako vylepanec, ale dobře mu tak! Pětkrát se ho ptali, jak to chce, a on se jen blbě koukal a nic neřek. Tak to řekla mamka a on je na ni teď naštvanej, protože je skoro dohola. Právě jsem zjistila, že Oliver chce říct Kryštofovi, že se nemeju. Není to pravda. Já se meju! A Kryštofa nemiluju. Teda miluju, nechápu, jak to Oliver ví. Tenhle deník nesmí nikde najít. Musím mu vymyslet lepší skrýš.

Oliver, 9. září

Potvrzeno, Oliva miluje Kryštofa, to je prča! Měla předtím ten svůj sešit dobře schovanej, jenže teď ho kdoví proč dala k sobě pod ponožky. Našel jsem ho hned. Mimo to, že mi ségra čte můj deník, jsem zjistil, že mě miluje Hlaváčková. Což je dobrý, ale já nemiluju nikoho. A svůj deník od teď schovávám.

Olivie, 10. září

Nemůžu se dočkat víkendu, až bude ta naše oslava. Trochu mě štve, že to budeme mít s Oliverem spojený, ale zase přijde Kryštof, kterýho bych normálně pozvat nemohla, protože by poznal, že ho mám ráda a holky by se tomu smály. Je totiž menší než já. Ale mně to nevadí.

Oliver, 12. září

Ségra neskutečně prudí s tou oslavou. Bude to neskutečnej vopruz, protože pozvala všechny svoje uječený kamarádky debilní. A já mám zákaz X-BOXu, takže až přijde zejtra Kryštof na tu oslavu, budeme tu na sebe asi koukat. Možná se mamka umoudří.

Olivie, 12. září

Dneska jsem se nemohla ve škole na nic soustředit, protože už zítra je

ta oslava a má to být venku u nás na zahradě a dva dny v kuse pořád prší. Jsem úplně nešťastná. Je to tragédie! Jestli bude zejtra pršet, tak se zabiju.

Oliver, 13. září

Za chvíli to vypukne. Akorát jsme nandali po obědě věci do myčky a čekáme na hosty. Bohužel sluníčko dneska úplně pálí, takže se ségra nezabije, jak psala do toho svého deníku. Mimochodem pořád ho má u ponožek. Tupka! Když prej budu normální, můžu si pustit X-BOX. Zajímalo by mě, co mám teda dělat, aby naši viděli, že jsem normální.

Olivie, 13. září

Oliver snad není normální! On se snad vůbec netěší. Pořád je takovej otrávenej. Nechápu. Právě čekáme na první hosty. Bylo to úplně boží. Ale napíšu víc až zítra, teď jsem unavená a jdu spát.

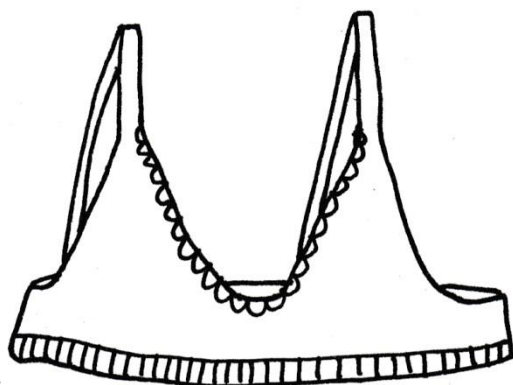
Oliver, 14. září

Bylo to úplně boží! Mamka zrušila zákaz, takže když jsem povinně sfouknul svíčky na dortu a přijal dárky, mohli jsme se s Kryštofem zašít ke mně a hrát celé odpoledne. A dostal jsem Knacka! Holky pořád pištěly, ještě že to Kryštof taky nesnáší, tak jsme na sebe mrkli a pak jsme se jim schovali.

Olivie, 14. září

Dostala jsem tři monsterky! Taky jsem dostala tričko s monsterkama. A hlavně jsem dostala podprsenku, takže jsem nadšená! Už nejsem malá, abych nosila tílko. Linda už ji má, tak koukala, že jsem ji taky dostala. Mamka teda řekla, že můžu jen doma, do školy budu mít pořád tílko, abych nenastydla, ale to se nějak zařídí.

*Všichni nejsme malá, abych
nosila sílko. Mám podprdu!*

A dostali jsme ještě karaoke a mohli jsme zpívat Ledové království. Já miluju ten film. Je vtipnej. Ale ty písničky jsou nejlepší. Myslím, že Kryštof chtěl taky zpívat, ale blbeček Oliver ho odtáhnul hned po dortu do pokoje. Chudák Kryštof, určitě si chtěl hrát s námi!

Oliver, 30. září

Ségra si někam schovala deník. Ale mně to nevadí, stejně mě nebavilo ty její kraviny číst. Větší problém mám s tím, že od zítra máme ve škole každou středu plavání. Nesnáším to. Nemám rád vodu a ségre to jako na potvoru strašně jde. Mám takový ty křeče v břiše jako před nějakou písímkou. Oliva to nesmí vědět, protože by to kecla. Musím najít plavky, snad najdu ty šedý, aby mi mamka nenutila ty barevný se Spidermanem jako nějakýmu miminu. K moři OK, ale mezi normální lidi NIKDY.

Olivie, 1. říjen

Dneska jsme měli prvně plavání. Bylo to bezvadný. Já to prostě miluju! Doufám, že i Oliverovi se to zalíbí a začne mít plavání rád.

Oliver, 1. říjen

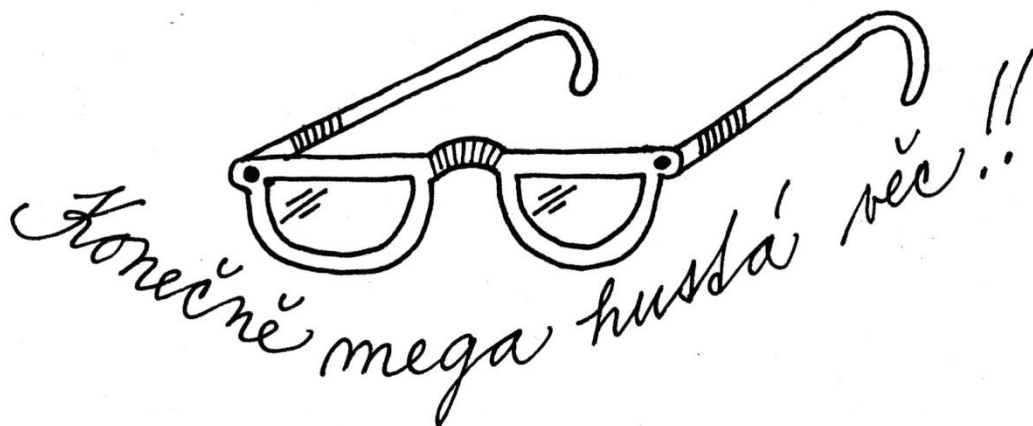
Bylo to přesně tak děsný, jak jsem se celou tu dobu obával. Museli jsme naskákat do vody. Už jenom to byl zážitek pro bohy, protože nejsem zdaleka sám, kdo se bojí. Jenže já aspoň neječím a nebulím před ostatníma, že jo. Já jsem chlap! Když jsem viděl, že půlka třídy bulí, prostě jsem se udržel. Bylo to strašně trapný. Jak tak všichni řvali na dlaždičkách, ségra se dovolila, jestli může názorně plavání předvést. A když jí to Šášulín dovolil, skočila šipku do bazénu a celej ho na šířku přeplavala. Holky ji pomlouvaly, že se předvádí, ale já jsem byl pyšnej, jak je dobrá. Vypadala jako profík. Když vylezla a mrkla na mě, tak jsem nějak zpanikařil a řek jí, že plave, jak kdyby ji někdo střelil do nohy. Což není pravda, ale mně to přišlo vtipný a všichni se smáli. Teda až na ni a na Šáška, kterej mi řek, ať teda předvedu, jak plavu já. To mě dostalo, protože jsem nenašel ty šedý plavky a musel jsem před celou třídu nakráčat v těch barevných. Nechtěl jsem, aby viděli, jak se bojím, tak jsem skočil do vody. Pak už vím jenom to, že mě někdo pleská do tváře. A všichni kolem mě stojí a čumí. Nenávidím plavání! Nenávidím!

Oliver, 24. listopad

Konečně mega hustá věc! Ségra bude nosit ode dneška brejle! Bude to brejlovec! Haha! Docela dlouho měla bolesti hlavy a ono to bylo z toho, že je to slepejš. Ted' je slepejš a pak bude brejlovec. Ségra pořád jenom brečí.

Olivie, 25 listopad

Život skončil! To je jistý. Hlava mě bolí, že špatně vidím. Takže brejle. Já je strašně nechci! Mamka mi sice koupila takový docela hezký, ale já je stejně nechci. Všichni se mi budou smát. Já se taky někdy směju brejlovcům ... a někdy i tlustým dětem, i když se to nemá. To mám za to. Já už se nikdy nebudu nikomu smát.

Olivie, 26. listopad

Miloš mi řekl, že mi ty brejle strašně sluší a že v nich vypadám starší! A Gabča řekla, že v nich vypadám blbě jako učitelka, takže je jasný, že jsou hustý a ona mi je závidí!

Olivie, 23. prosinec

Už zítra! Já se nemůžu dočkat. Teď jsme s Olim krájeli okurky do salátu a ten debžot se říznul. Je neschopnej něco udělat. Zkoušeli jsme na mamce vyzvídat, co dostaneme. Jenže mamka mlčela a prozradila jen něco. A to doufám, že lhala. Protože řekla, že je to společný dárek a jinak nic nedostaneme. Já nechci společný dárek s Olim ani za zlatý prase!

Oliver, 23. prosinec

Už zítra! Já se nemůžu dočkat. Bolí mě ruka, protože jsem se říznul do prstu při blbým salátu. Stejně vždycky zbude. Nechápu. Naléhali jsme na mamku, aby řekla, co dostaneme. Ale je to strašný a snad lhala, protože řekla, že dostanu s Olivou společnej dar!!! Panebože! Já chci něco ze seznamu, a jestli ne, tak budu brečet!

Oliver, 24. prosinec

Nic ze seznamu jsem nedostal. Ani Oliva ne. Ale mně to nevadí. Oliva teď sedí vedle mě a říká, že jí to taky nevadí. My jsme totiž dostali něco krásnýho. Tak prej nejlepší dar mám napsat! Nejlepší dar na celým světě. Oliva říká, že v to nikdy ani nedoufala.

A já taky ne. Bylo to naprosto dokonalý. Zazvonil zvoneček. Teda napřed se prej zhaslo, mi tu radí. Pak zazvonil zvoneček. Zahodili jsme příbory. Ještě jsme se totiž vrtali v kaprovi. Jenže když jsme nervózní, tak toho moc nesníme. Oba. A ten zvoneček! Tak jsme běželi do obýváku. A tam svítil jenom stromeček a prskavky na něm a světýlka. Nádherný to bylo! Já se tak bál, že tam bude jen jeden společnej dar. Oliva taky. A byl tam!!! Najednou mamka rozsvítila a já koukal na velkou krabici, která měla víko úplně na stranu. Mám napsat, že na tom víku bylo napsáno: Olivka a Olinek – tak blbě nám říká mamka. Ježíšek by od ní tyhle móresy chytat neměl. A taťka se tak culil, objal mamku a koukali, co budeme říkat. A my byli jak zmoklá slepice, protože nikde další dary nebyly. A pak šla Oliva blíž a to víko samo od sebe z tý krabice úplně spadlo! Najednou z tý krabice vystrčilo hlavu štěňátko. Jo! Dostali jsme štěně! Nejkrásnější štěňátko na celým světě.

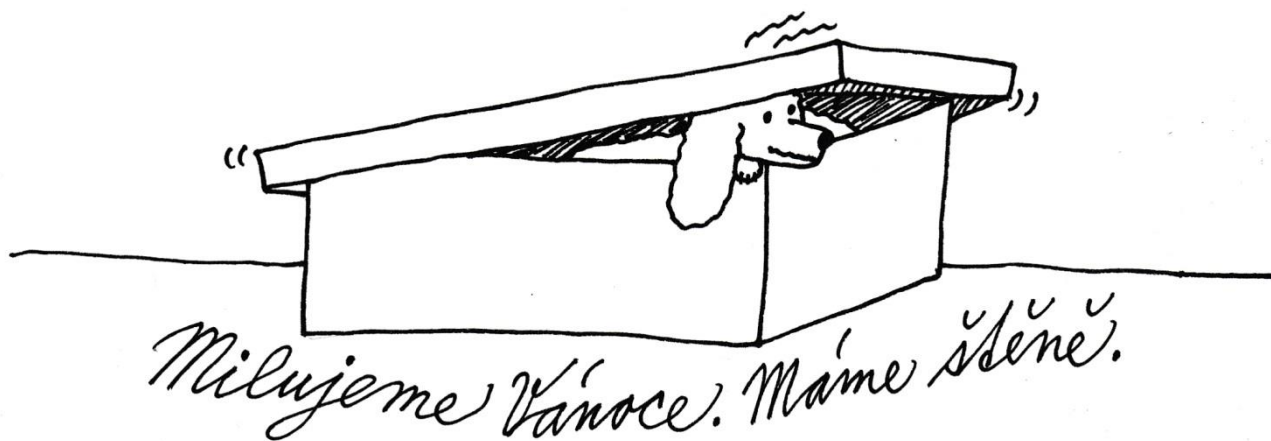
Mělo kolem krku modrou mašli. Prostě rozkošný!

Milujeme Vánoce. Ježíšek stejně ví všechno nejlíp.

Dali jsme mu jméno Harry. A teď tu spinká v košíku a je náš. Je to náš nový pes.

Náš člen domácnosti.

Teď už jsme prostě úplný!

Vybráno z knihy Oldřišky Ciprové *Deník praštěný ségry a šílenýho bráchy*

1) Na svou sestru (bratra) nedám dopustit protože ...

... je hodná, ochotná a stýskalo by se mi a je nejlepší na světě.

Tereza, 12 let

Sice mě někdy našťve, ale myslím, že bych nezvládl, kdyby umřel, a nezapomenutelné zážitky (uhořet, zabít, unést, ublížit).

Ondra, 11 let

... je to má rodina. Rodina se má ochraňovat, jelikož je to jediná stálá věc v životě. Nějací lidé, ano, rodinu nemají, a tak je důležité ochraňovat něco tak výjimečného.

Klára, 14 let

... jsem s nimi prožila svůj život a mám je ráda.

Barbora, 10 let

... je s ní hodně srandy a mám ji rád.

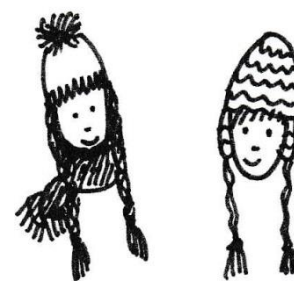
Jan, 12 let

... je to moje rodina, a i když mě někdy štve, na ty, které miluji, nedám dopustit. Hlavně, i když mě někdy provokuje, vždy když potřebuji pomoci či poradit, neváhá a jde mi pomoci.

Veronika, 13 let

... je na mě moc hodný, vždy se mě zastane a dává mi žvýkačky.

Pavλίna a Eliška, 17 let

Nemám sestru ani bratra.

Láďa, 14 let

... ji mám ráda a pomáhá mi, když jsem v kaši.

Lucie, 12 let

... je to nejlepší člověk na planetě. Hodně mi pomáhá se vším. Pokaždé se s ním zasměju jako s nikým jiným. I když je o 6 let starší než já, tak mu rozumím jako nikomu jinému. Neumím si představit, že bych ho neměla. Je mi líto lidí, kteří jsou jedináčci, protože nemají nikoho, kdo jim rozumí nejvíc na světě.

Eva, 11 let

... je mám ráda, i když jsou dospělí.

Adriana, 11 let

... když třeba potřebuju pomoct, tak můj bratr mi vždycky pomůže nebo zase naopak. Vždycky mi vyjde vstříc a je na mě hodný. Protože jsme dvojčata, tak už si někdy lezeme na nervy, ale máme se mooc rádi i přes to všechno, co jsme spolu zažili. Ale mám i sestru, která je o 11 let starší. Vždy jsme si ale rozuměly. Teď se jí narodilo dítě, tak jsme se ještě víc sblížily a taky ji moc miluju.

Patricie, 12 let

... je mám ráda a ony pro mě dělají všechno: pomáhají mi s úkoly a tak dál. Prostě to, co dělají sestry (mám dvě sestry).

Nelča, 12 let

Sourozence mám moc ráda, ale ne vždy jsou na mě hodní, spíš mě provokují, ale ze srandy. Přesto to jsou mí nejlidi, s kterejma se můžu bavit o všem. Nedám na ně dopustit!!!

Eliška, 12 let

... už je to jednou moje rodina. Mám sice jen tři bratrance a jednu sestřenici. Ale nejstarší bratranec je mistr světa ve vzpírání a sestřenice je družinářka u nás ve škole. A ti dva bratrance jsou super i tak.

Kateřina, 11 let

2) Jak jsme se na Štědrý den od srdce zasmáli aneb Co se všechno může stát.

On Štědrý den je vtipný sám o sobě, protože se už těšíme na dárky. Ale teď si úplně nevzpomenu, čemu jsme se fakt smáli, ale asi jenom, že mamka spálila

řízky, ale to jsme spíš byli takoví smutní, teda já, protože jídlo miluju a ono se spálilo. Ale naštěstí druhá várka se už povedla.

Patricia, 12 let

Může se stát usmíření mezi členy rodiny (napřed táta se strejdou).
Anebo seznámení s novými lidmi (např. sestřenicí, s kterou jsem se nikdy neviděla).

Eliška, 12 let

Stát se může všechno, nikdy neříkej nikdy. Třeba když jsem odhodila balicí papír a naše fenečka Terezka se do toho pustila. Komické, no.

Kateřina, 11 let

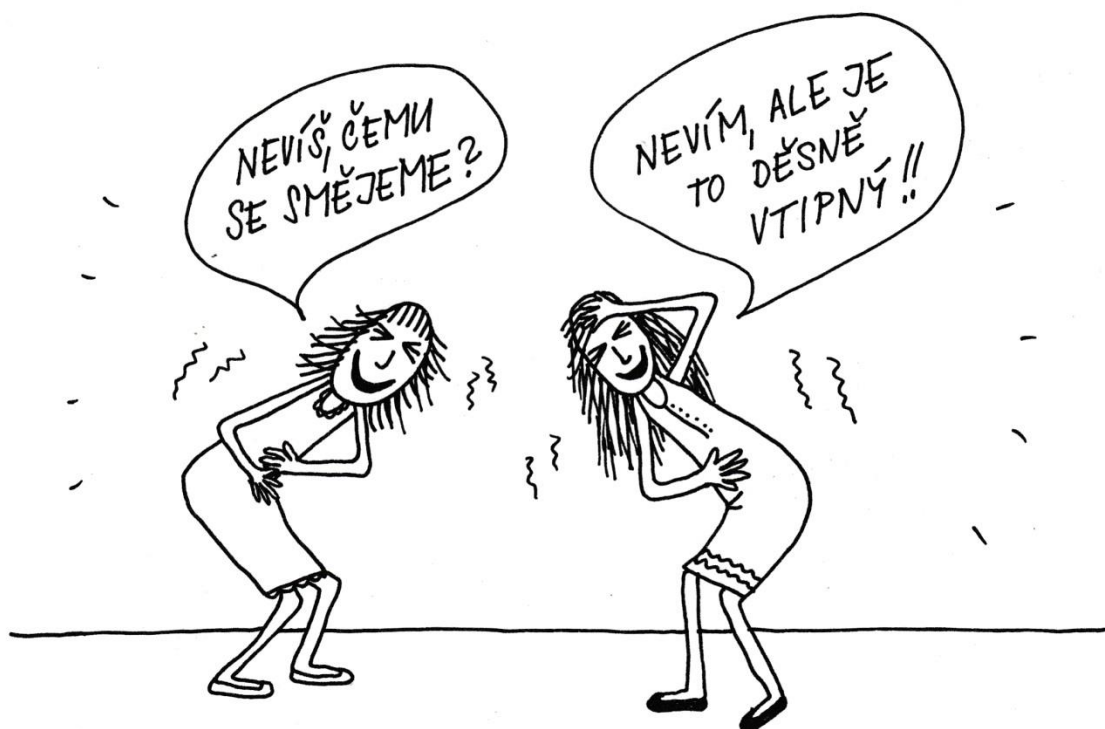

Nevím, já už si ani nepamatuju, ale smáli jsme se pořád.

Nelča, 12 let

Místo dárku pro tátu (trenky) jsem je zabalila mamíně.

Adéla, 14 let

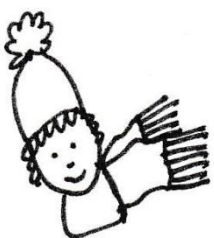
Na Štědrý den se sjíždějí k nám všichni moji kamarádi a je to jediný den, kdy mám kamarády pohromadě. Dospělí si zase užívají svoje.

Renáta, 13 let

Rodiče mně chtěli koupit kufr. Tak šli na internet a našli moc pěkný. Tak ho koupili, nerozbalili a rovnou ho dali pod stromeček. Když byly Vánoce, tak jsme se s rodiči docela nasmáli, protože kufr byl hodně malinký.

Adélka, 14 let

Ty minulé Vánoce nebyly nic moc, protože prababička předtím umřela. A když se někdo ten den zasmál, stalo se něco špatného, např. já se zasmála mamce, protože narazila do stolu, a pak se mi zbořil stojan na noty.

Anna, 13 let

Jednou teta smažila rybí řízky, když je dávala na pánvičku místo oleje jsem jí podala ocet. Kdybyste to viděli ...

Eva, 11 let

Pes se bál vánočního stromku, a tak na něj štěkal. Bylo to vtipný, fakt.

Kristýna, 15 let

Já jsem snědla kost a museli jsme do nemocnice.

Eliška, 13 let

Sjel jsem do řeky a zlomila se mi noha velkým pádem. Pokousal mě uteklý pes.

Láďa, 14 let

Na Štědrý den sestra šla ven a uklouzla na ledu. Potom místo toho, aby se zvedla, tak dostala záchvat smíchu.

Lucie, 12 let

Když brácha chtěl od Ježíška telefon, mamka vzala pouze krabičku od telefonu a dala tam kus prkénka. Výraz na jeho obličeji byl k nezaplacení.

Samozřejmě mamka pak telefon pro bráchu vytáhla, ale smějeme se dodnes ...

Pavlinka a Eliška, 17 let

Když jsem byla malá, věřila jsem v Ježíška. Pokaždé jsem si přála koně, a když jsem dostala plyšáka, další rok jsem do dopisu napsala: „Přála bych si živého, chodícího koně.“

Když jsem rozbalila svůj dárek, našla jsem v něm koně na dálkové ovládání. „Ale já jsem chtěla živého!“ prohlásila jsem a všichni se mi začali smát. Já se na oko zamračila a řekla jsem: „Ale tenhle je taky fajn.“

Veronika, 13 let

Viděli jsme „Ježíška“ jak se mu zasek kabát na plotě.

Jan, 12 let

Moje sestra dostala epileptický záchvat.

Eliška, 14 let

Táta udělal hnusnou rybí polévku a já potom zvracela.

Tereza, 12 let

U nás doma se smějeme všemu a pořád, takže je těžké vybrat jednu věc. Ale teď si vzpomínám akorát na to, jak mi mamka koupila tu samou knihu jako minulý rok a zamluvila to tím, že ta kniha měla novou obálku.

Klára, 14 let

3) Kdybych byl/a prezidentem, tak bych ...

... zavedla bych více knihoven, nemocnic, škol a zavřela bych lidi, kteří týrají zvířátka.

Tereza, 12 let

... zavřela kámošku za ohrožování lidského zdraví.

Niki, 12 let

Nejspíš bych se snažila naslouchat lidem a tomu, co chtějí. Nakrmit hladové, dát domov chudým a hlavně bych nabádala občany k tomu, aby více četli a vzali si ponaučení z příběhů, kterými chtěl autor něco sdělit, a mnohdy se v nich skrývají ponaučení. Aby měli lidé své názory a stáli si za nimi a nikdy ze sebe nedělali něco víc, než jsou

ostatní. A sama bych jim šla příkladem.

Veronika, 13 let

... prodloužila prázdniny, dala víc hodin anglického jazyka, lepší kuchařky do jídelny a skříňky místo šaten.

Lucie, 13 let

... zrušil EET a opravil bych všechny špatné silnice v ČR, také bych dal Kajínkovi znovu doživotní vězení.

Láďa, 14 let

... se snažila o mír mezi ČR a ostatními zeměmi. Snažila bych se ČR reprezentovat v tom nejlepším světle. A asi bych si začala vážit tolika málo povinností, kolik mám teď.

Klára, 14 let

... celá ČR byla z cukroví.

Ondra, 11 let

... zrušila školu.

Bára, 10 let

... zařídila jezdící chodníky.

Barbora, 10 let

... zlepšil sportovní stadiony a celkově i sport.

XY, 11 let

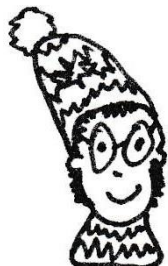

... vládnul bych celé zemi Česká republika. Dal bych chudým lidem jídlo.

Matthew, 9 let

... zkusila zařídit rovnost lidí.

Karolína, 9 let

... tak bych zrušil televizi.

Jan, 11 let

... povolila prodej drog, zrovnoprávnila prostituci s běžnými povoláními, jako to mají v nějakém státu, zmenšila učitelům platy a zvýšila bych je doktorům, hasičům...

... nějakým způsobem zařídila, aby bylo sedm let základní školy povinných a potom by si žáci vybrali specifikované předměty, které by chtěli studovat.

Kristýna, 15 let

... aby nebyly války, aby se lidi měli rádi.

Tomáš, 9 let

... zavedla to, že bych chtěla, aby se děti více učily jazyky. Aby byly více vzdělané. A aby si teenageři nestěžovali na svět a smířili se s tím, jaký je.

Eva, 11 let

... tak bych jako první zrušil VV a PRČ ve škole.

Jakub, 9 let

... zakázala čtenářské deníky (nesnáším je).

Renata, 13 let

Nevím, nikdy jsem o tom nepřemýšlela, nechci být prezidentkou, a kdyby jo, tak vše udělám jinak.

Adéla, 14 let

... dala zrušit školu a zavedla domácí školu.

Nikola, 12 let

... zavedla bych asi, že by se mohlo řídit od 15 let a víc hodin anglického jazyka. Už mi více nenapadá, protože tahle země se mi docela líbí.

Patricie, 12let

... zlevnila mléčné výrobky, protože se blíží Vánoce a snad každá rodina peče cukroví. Zakázala bych šízení výrobků.

Eliška, 12 let

Tat'ka a houby

Maminka, babička i dědeček odjeli ihned za svítání na borůvky, které jeli sbírat na jiné místo. Tat'ka já a moje sestra jsme zůstali doma. Nikdo z nás netušil, že si užijeme tak veselý den.

„Tat'ko, co budeme dělat?“, ptala jsem se zvědavě.

„Nevím.“

Chvilí jsem přemýšlela a poté jsem z plných plic vyhrkla: „Už to mám.“

„A co?“ podivil se tat'ka.

„Půjdeme do lesa na houby, tím překvapíme babičku i dědečka.“

„To zní jako dobrý nápad. Tak najdi košík a já se podívám po nějakém nožíku, abych je mohl v lese hned očistit.“

Obě jsme se zaradovaly. Košíček jsem našla a byly jsme připraveny. I tatínek měl již nůž ve tvaru rybičky v kapse. A tak jsme vyrazili. Cesta do lesa nám nezabrala ani minutku, neboť nejbližší vrátka, která vedla do lesa, byla jen několik metrů od chaty. S radostí jsme vběhli do lesa a začali jsme s hledáním.

„Jé, tatínku,“ radostně se zaradovala sestra, „já jsem našla krásnou houbu, je celá červená a na klobouku má nějaké bílé puntíky, jako kdyby ji je tam nakreslil někdo bílou barvou.“

„Ta se přeci nesbírá, to je muchomůrka červená, ta je jedovatá. My budeme sbírat jen ty houby, které nejsou takhle červené, ale jen takové, které budou mít hnědý klobouk!“ odpověděl jí tatínek.

„Dobrá, ale stejně se mi nejvíc líbí tato červená, je taková barevná, a ne hnědá jako ostatní zbylé houby, které máme v košíku a nebo které jsme viděli v lese,“ smutně zamumlala a pokračovala v hledání hub pro ni méně nápadných.

A tak naše tajně naplánovaná výprava pokračovala. Do košíku jsme dávali jen houby, které měly hnědé klobouky. Tatínek si myslel, že to bude smaženice. Byl si na 100% jistý, že má plný košík plný pravých hříbků. Chodili jsme křížem krážem, prochodili jsme celý kraj. Čas příjezdu sběračů borůvek se velice krátil. Proto jsme se rozhodli, že se vrátíme domů.

Po našem návratu jsme se podívali.

„Tatko, už se vrátili. Pojd', pochlubíme se, co jsme celý den dělali.“

Tatínek vzal košík a šel za dědou, který velice dobře znal houby. Děda se náhle začal smát, až se za břicho popadal.

„Jéé, vy jste byli na houbách. To jste mě i babičku překvapili.“

„To jsou přeci samí praví hříbci,“ odpověděl ihned s plným nasazením tatínek.

„To se ale mýlíš.“

„Proč?“

„Protože jsou nejedlé. Vaše snaha byla hezká, ale z tohoto nám babička nemůže udělat vůbec nic k jídlu. Bylo by to strašně hořké“

Tatka zesmutněl, protože měl takovou chuť na smaženici.

„Hořké? Vždyť vypadají nádherně a nejsou ani červivé?“ divil se táta.

„Když nevěříš, tak ochutnej,“ odpověděl mu s úsměvem na tváři děda.

Táta kousek houby ochutnal, ale hned ji odhodil. Opravdu byla hořká jako pelyněk.

„Je to skutečně hořké. Fuj. A to jsme jich nasbírali plný košík.“

Přišla jsem za ním a řekla jsem mu: „Nebud' smutný, na houby si můžeme vyrazit někdy jindy.“

Děda prohlížel jednu houbu po druhé. Až na úplném dně objevil dva krásné praváky.

„Heuréka, přeci bude smaženice. Babi udělej nám je s vajíčkem,“ zvolal zvesela. „Rádi si dáme každý alespoň lžičku, vždyť byl dneska velice perný den.“

„S radostí,“ odpověděla babička.

Od té doby umíme všichni rozeznávat hořčáka od praváka. Přeci každý dělá v životě chyby a z nich se stále učí.

Alena

Vločka

Daleko od lidí, kam ani lidské oko ani přístroje nedohlédnou, bylo jedno zastrčené malé království. Krásné, ale zvláštní a prapodivné. Žilo tam spoustu velkých, středních i malých vloček, načechrané mráčky, třpytivé kapičky a jedno malé sluníčko. Královstvíčko se jmenovalo Počasí. Prostě počasí. Ale toto království Počasí nebylo na obloze, ale hodně hodně daleko od země, kde jsou hvězdičky a vesmír. Až tak daleko. Ale jak už to bývá, v království nejsou jen poslušní, kteří dělají, co mají, ale také zlobiví a neposlušní. Kapičky se schovávají a sněhové vločky hrají honěnou. Ale jak už to bývá, každá lumpárna má své meze a vždy to nemusí dopadnout dobře. Rodiče nezbedníky pořád napomínali, ale nemělo to smysl. Uličníci dělali lumpárny stále a stále, když vločky přestala bavit honěná, vymyslely něco nového. Několik vloček se schovalo a maminka je měla hledat. Maminka našla skoro všechny vločky kromě jedné. Jedna byla za kapičkou, druhá za obláčkem, třetí za sluníčkem, ale ne a ne tu poslední najít. Maminka a její sourozenci začali mít o ni strach, a tak ji hledali všichni dohromady.

„Sestřičko, prosím tě, ukaž se. Vyhrála jsi. My se vzdáváme,“ stále na ni volali a nepřestávali věřit, že se odněkud objeví.

Ale nikdo se neozval. Vločka se neukázala ani za den, ani za týden. Celá rodina truchlila nad svou milovanou sestřičkou, protože nevěděli, že poslední nezbedná vločka hledala úkryt. Hrozně rychle běžela, aby byla, co nejdál od všech, a přehlédla díru. Najednou padala a padala pořád dolů. Bylo to zvláštní, protože se nikdy nestalo, aby některá vločka opustila království. Vločka se hrozně bála. Nevěděla, co dělat. A tak se raději nechala unášet větrem a čekala, co se stane. Snášela se dlouho, až nakonec přistála do měkkého.

„Ale kde to vlastně jsem?“ ptala se sama sebe.

„Už vím, jsem na Zemi. Ale říká se, že Země bývá tvrdá,“ pomyslela si, protože to věděla z maminčiných vyprávění.

Musím být na Zemi, říkala si, protože jsem propadla propastí. Jedinou dírou, která v království existuje. Byla překvapená, že nemá žádné boule ani modřiny. Najednou uslyšela hlasy, zvuky. Co to je? Tohle nikdy neslyšela. Prapodivné, strašidelné zvuky byly lidské hlasy.

„Pomoc, pomoc, já jsem nechtěla zlobit. Já chci za maminkou a za sourozenci. Já už budu hodná.“

A jak tak křičela z plných plic, někdo na ni promluvil. Holčička, která stála přímo vedle ní.

„Kdo to tady volá o pomoc, komu se něco stalo?“

Dívka stále slyšela volání, jen nikoho neviděla. Rozhodla se rozhlédnout znovu. Jediného, koho uviděla, odkud hlas přicházel, byla jen malá vložka na jejím rameni. Ale říkala si pořád, že to nemůže být pravda.

„Já asi blouzním, odkdy vložky mluví lidskou řečí.“

Když ale volání o pomoc slyšela pořád, zeptala se vložky, jestli opravdu volá o pomoc ona.

„Ano, já volám o pomoc. Nevím, co mám dělat, ztratila jsem se. Pomoc.“

„A jak pak se jmenuješ, vložko?“

„Jmenuji se Amálka,“ odpověděla vložka.

„Amálko, copak se ti stalo? Neboj se, nějak to vyřešíme. Jestli ti dokážu pomoci, tak ti pomohu, i když nevím jak.“

A tak Amálka vyprávěla svůj příběh, a co všechno zažila, než dopadla na zem. Holčička se jí svěřila, že se jmenuje Anička. Anička vysvětlila vložce, že měla hrozně velké štěstí, neboť dopadla na zem právě dnes, protože dnes mrzne a nemůže se s ní stát voda.

„Amálko, musíš tady chvíli zůstat. Musíme něco vymyslet, jak tě dostat zpátky nahoru.“

„Nemůžu tu zůstat, musím se vrátit hned, prosím,“ žadonila Amálka. „Já se totiž za chvíli můžu rozpustit, prosím.“

„Neboj se, Amálko,“ utěšovala ji Anička, „já tě vezmu ke mně domů a dám tě do zimy.“

A tak Amálka bydlela celý týden u Aničky v mrazáku. Vždy na chvíli si spolu povídaly a hrály, ale dávaly velký pozor, aby se vložka nerozpustila.

V úterý, v předvečer svatého Mikuláše, Anička dostala nápad. Vzala Amálku ven a vysvětlila jí, že se nemusí bát, že už jí něco napadlo. Anička šla pomalu s Amálkou, aby ji neztratila, protože jí zase seděla na rameni.

„Dívej se, Amálko, dobře, nevím, jestli to vyjde, ale i tak mi drž palce.“ Amálka zatím nic neviděla, ale byla trpělivá. Anička mezitím v duchu prosila svatého Mikuláše, aby pomohl zatoulané vložce. Najednou se objevil mráček a svatý Mikuláš pošeptal Aničce, že si na něj má nastoupit a ten ji odnese do její země. Vložka neváhala, poděkovala Aničce za pomoc, rozloučila se a rychle nasedla na mráček.

„Aničko, vždycky si na mě vzpomeň, až bude padat sníh.“

„Nikdy na tebe nezapomenu,“ a vesele zamávala Amálce.

Vločka se radovala, že za chvíli bude doma. Snad na ni nezapomněli. Vločka jen viděla, jak se vznáší nahoru a nahoru. Cesta byla hrozně dlouhá, když v tom najednou byla doma. Sourozenci s maminkou už ani nedoufali, že se Amálka vrátí. Když ji uviděli, přivítali ji a Amálka slíbila, že už nikdy nebude zlobit a že bude vždy hodná a poslušná.

A tak v království určitě pořád žije tato bývalá neposedná vločka. Kdybyste se do toho království podívali, slyšeli byste vždy příběh o Amálce a Aničce, o kamarádkách, které na sebe nezapomněly.

Stáňa

Začátkem října proběhl každoroční sváteční týden pro všechny knihovny a jejich čtenáře – Týden knihoven.

U nás jsme ho prožili se spisovatelem a ilustrátorem Ondřejem Sekorou, jehož pohádkoví hrdinové ožili v příběhu, který větu po větě sestavili naši čtenáři. A tady ho máte:

Jak se Beruška chtěla vdávat, Ferda Mravenec toužil studovat a brouk Pytlík se chtěl stát ředitelem knihovny.

Beruška, Ferda Mravenec a brouk Pytlík se jednoho odpoledne sešli na pasece. Začali si povídat o tom, co by si přáli.

„Já bych chtěl čokoládu,“ řekl brouk Pytlík.

„Čokoláda je dobrá, ale já bych chtěla šaty,“ řekla Beruška.

„A já bych chtěl knížku, abych se dozvěděl víc o Měsíci,“ řekl Ferda Mravenec.

Tak si to sepsali a později se jim to splnilo.

Brouk Pytlík našel skvělý čokoládový dort s karamellem, Ferda dostal stipendijní dopis na Karlovu univerzitu.

Berušce přišly krásné šaty z přírodního hedvábí.

Zkrátka byli všichni spokojení.

Beruška si vzala šaty na ples, brouk Pytlík snědl čokoládu a Ferda Mravenec vystudoval Karlovu univerzitu.

Přišli zpátky na louku a všichni si libovali.

Beruška si vzala šaty a šla udělat konkurz na ředitelku knihovny.

Nakonec se jí povedlo a stala se ředitelkou.

A taky se stala modelkou lesa.

Jednoho dne se setkal Ferda a Pytlík.

Ferda vyprávěl, jak studoval na KU, co všechno ví a co se všechno naučil.

Pytlík chtěl vědět, z čeho se učil.

„Hodně vědomostí a znalostí je v knihách.“

„Ferdo, ty si všechny knížky kupuješ, to musí stát hodně peněz? Ty jsi rozbil prasátko?“ ptal se zvědavě brouk Pytlík.

Ferda se zasmál a poplácal kamaráda po rameni.

„Víš, kamaráde, chodím si půjčovat všechny knížky do jedné velké budovy.“

„Co je to za dům?“ ptal se udiveně Pytlík.

„Říkáme mu knihovna. Půjčíš si tam knížky o zvířatech, o dětech, pohádky a jiné.

Stačí zaplatit pár kaček na rok a staneš se knihomolem.“

Pytlík se otočil, ani se nerozloučil s Ferdou a utíkal přes les do první knihovny, která stála u řeky Otavy, kterou hlídal vodník Otík.

Cestou potkal i Berušku, která šla také do knihovny.

Oba dorazili do Strakonice, na dětské oddělení.

Přemýšleli a nevěděli, co si mají půjčit, protože byli překvapeni, když viděli tolik knížek.

Hledali a hledali, ale tu správnou knihu, která by se jim líbila, nenašli.

Proto požádali o pomoc paní knihovnici.

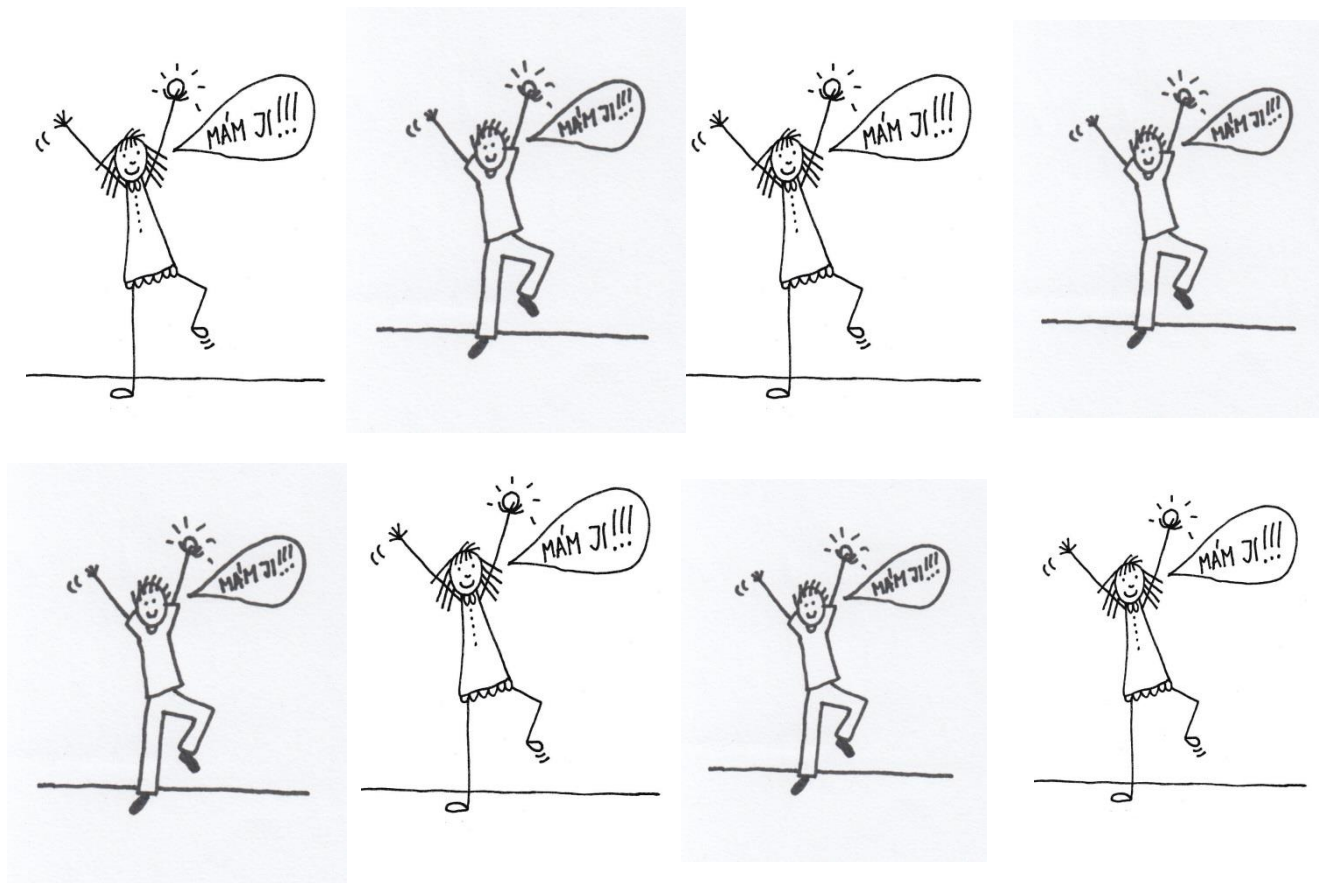
Ta jim řekla, zda si chtějí přečíst něco pro zábavu nebo jen nějakou obrázkovou knihu se zvířátky, a jestli to tady chtějí ukázat.

Oba souhlasili, půjčili si hodně krásných knih a dnes jsou z nich ti nejpilnější čtenáři.

Konec

A i my jsme hledali nejpilnější čtenáře naší knihovny. A povedlo se!
V úterý 24. 10. v odpoledních hodinách jsme mohli slavnostně pogratulovat všem účastníkům a hlavně vítězům 2. ročníku čtenářské soutěže „Lovci perel“.

Na stupních vítězů stanuli tři stateční muži.

1. místo:	Matthew Fiche	92 perel
2. místo:	Karel Skalický	69 perel
3. místo:	Petr Lebeda	65 perel

Návštěvou Mikuláše, čerta a anděla, zdobením stromku a setkáváním při vánočních besedách končí rok 2017 v naší knihovně.

Těšíme se na vás opět i v roce novém a přejeme vám hodně zdraví, štěstí a nádherných chvil prožitých s knihou, třeba i s tou půjčenou.

Vaše knihovnice z oddělení pro děti.

Odhalení

Chodí ve třech. Vždyť je znáš:
anděl, čert a Mikuláš.

Když se setmí, městem brousí,
anděl ztrácí pírka,
Mikuláš si tahá vousy,
Čert prská jak sirka.

Už jsou tady.
Chlad zavane,
Bytem síra smrdí.
Víme o všem, co se stane!
Mikuláš mi tvrdí.

Byl jsem hodný,
Nechte mě být!
v duchu prosím všecky.
Jen nechápu, jak může mít
čert tátovy kecky?

Anděl ...
čert ...
a Mikuláš ...

Mami, řekni, ty je znáš?

Ester Stará, z knihy Každý bulí nad cibulí

KAMARÁD

Časopis pro děti a jejich rodiče

Číslo 59

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakoncích

Prosinec 2017

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustrovala: Ivana Jonová